

บทที่ 3

ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับคำสี่พยางค์แล้วพบว่า มีงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับคำสี่พยางค์ในหลายภาษา เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เตอเป่า ภาษาเวียดนาม ภาษาไทใหญ่ ภาษาไทเหนือ ภาษาไทใต้คง เป็นต้น ส่วนการศึกษาเรื่องคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมาโดยเฉพาะนั้น ยังไม่มีผู้ศึกษาและให้ข้อสรุปไว้อย่างชัดเจน

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสี่พยางค์ภายใต้การศึกษาภาษาในหัวข้อที่แตกต่างกันตามสิ่งที่นักภาษาศาสตร์แต่ละท่านต้องการวิจัย งานวิจัยส่วนใหญ่มักจัดให้คำสี่พยางค์เป็นผลที่เกิดจากการสร้างคำในลักษณะต่างๆ โดยส่วนใหญ่จะกล่าวว่าคำสี่พยางค์เป็นผลมาจากการซ้อน การซ้ำ และการประสม ในที่นี้จะกล่าวถึงตัวอย่างของงานวิจัยเท่าที่ผู้วิจัยสามารถหาเอกสารมาศึกษาได้ ใน 3 ลักษณะ คือ

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยมา

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างคำสี่พยางค์ที่นอกเหนือจากภาษาในกลุ่มไทเหนือ

3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างคำสี่พยางค์ในภาษากลุ่มไทเหนือ

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยมา

งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาไทยมาโดยตรงมีอยู่ไม่มากนัก เมื่อเทียบกับการศึกษาภาษาไทกลุ่มอื่นๆ ส่วนใหญ่จะพบงานวิจัยทางภาษาเกี่ยวกับภาษาไทใหญ่ และ ภาษาไทเหนือหรือไทใต้คงซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันเป็นสำคัญ งานวิจัยดังกล่าวมีการกล่าวถึงภาษาไทยมาแทรกอยู่บ้างแต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จากการศึกษาเอกสารที่ศึกษาภาษาไทยมาเท่าที่ผู้วิจัยหาเอกสารได้นั้น พบว่า คิวซิง (Cushing, 1881) ได้กล่าวถึงภาษาไทยมา ในบทนำของพจนานุกรมฉาน-อังกฤษ (Shan -English Dictionary) ว่าภาษาไทยมา (Tai-Mou) หรือ ไทแช่ (Tai-Khe or

Chinese-Shans) เป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาไท เช่นเดียวกับภาษาไทยสยาม ลาว ฉาน คำตี้ และ อาหม

หลังจากนั้นแฮร์ริส (Harris, 1975) ได้ศึกษาภาษาจากผู้อพยพภาษาชาวเมือง น้ำคำ รัฐฉาน สาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า และให้ข้อสรุปว่า ภาษาไทมาว เป็น ภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทเหนือ

ในปี พ.ศ.2522 ลินดา ไว ลิง ยัง (Young, 1985) รวบรวมข้อมูลภาษาจาก ชาวไทมาวจากผู้อพยพลี้ภัยเข้ามาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่มาจาก เมืองน้ำคำ (Nam Kham) และเมืองหมู่เจ้ (Mu Tse) ในเขตรัฐฉาน สาธารณรัฐสังคมนิยม แห่งสหภาพพม่า ลินดา ไว ลิง ยัง ได้เรียบเรียงข้อมูลดังกล่าวออกมาเป็นระบบเสียง รายการคำ คำศัพท์ ลักษณะสำคัญทางภาษา นิทาน ความเชื่อ บทเพลง ฯลฯ และได้ตีพิมพ์ หนังสือชื่อ Shan Chrestomathy : An Introduction to the Tai Mau Language and Literature ออกมาในปี พ.ศ.2528

งานวิจัยที่กล่าวถึงภาษาไทมาวชิ้นล่าสุด คือ วิทยานิพนธ์เรื่อง “การแบ่ง กลุ่มย่อยของภาษาไทตะวันตกเฉียงใต้ที่เป็นกลุ่ม “ป” ” ของ เอ็ดเวิร์ด เรมอน โรบินสัน ที่ เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปี พ.ศ.2537 เอ็ดเวิร์ด เรมอน โรบินสันใช้เกณฑ์การปฏิบัติการของเสียงบางประการแบ่งกลุ่มย่อยของภาษาไทตะวันตกเฉียงใต้ กลุ่ม “ป” พบว่า “ภาษาไทมาว ภาษาไทเหนือ และภาษาไทคำตี้ มีความสัมพันธ์ร่วมเชื้อสายใกล้ชิดกันมากกว่า กลุ่มภาษาไทจีน ภาษาไทยวน และกลุ่มภาษาไทลื้อ ภาษาไทใหญ่ ภาษาไทขาว ภาษาไทดำ และภาษาไทแดง”

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างคำศัพท์ที่นอกเหนือจากภาษาในกลุ่มไทเหนือ

งานวิจัยในลักษณะนี้กล่าวถึง การสร้างคำศัพท์ในภาษาต่างๆ นอกเหนือจากภาษาในกลุ่มไทเหนือ ส่วนใหญ่มักเป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงการสร้างคำขึ้นใช้ใน ภาษาโดยการนำคำมาเรียงต่อกัน ด้วยการซ้อน การซ้ำ และการประสม และกล่าวถึงคำศัพท์ว่าเป็นผลมาจากการสร้างคำด้วยวิธีการสร้างคำวิธีใดวิธีหนึ่งที่กล่าวมา

ในที่นี้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับสำนวนแสดงความรู้สึกศัพท์ใน ภาษาไทย (Hass, 1963) การสร้างคำในภาษาไทย (บรรจบ พันธุเมธา, 2514 และ พ.นว วรณ, 2520) คำซ้อนศัพท์ (นววรรณ พันธุเมธา, 2527) การสร้างคำในภาษาไทย เปรียบเทียบกับภาษาอื่น (กาญจนา นาคสกุล, 2515 และ พู เจิง โห่ยว, 2525) การซ้ำใน

ภาษาจ้วงเตอเป่า (เหมิ่ง เหวินเปียว, 2529) และสำนวนแสดงความรู้สึกสี่พยางค์ในภาษาเวียดนาม (Nguyen Dang Liem, 1969) ดังนี้

ภาษาไทย

Hass (1963) ศึกษาลักษณะภาษาไทย กล่าวถึงการสร้างคำในภาษาไทยไว้ว่า มีสำนวนแสดงความรู้สึก (elaborate expressions) ซึ่งเป็นผลมาจากการผสม (compounding) โดยปกติแล้ว สำนวนแสดงความรู้สึกเป็นคำพูดที่ติดปาก ใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่มีบ้างที่ตั้งใจพูดเสริมเพื่อให้ดูสละสลวย

สำนวนแสดงความรู้สึกดังกล่าวมักเกิดจากการเพิ่มส่วนใหม่เข้าไป หรือซ้ำบางส่วนในคำผสมเกิดโครงสร้างใหม่ที่มีเป็นสี่พยางค์ โดยส่วนที่เพิ่มหรือซ้ำนี้เป็นไปเพื่อจังหวะ หรือมีความสัมพันธ์ทางความหมายกับหน่วยใดหน่วยหนึ่งในคำเดิม และมักเกิดการซ้ำรูปในพยางค์ที่ 1 กับ 3 หรือพยางค์ที่ 2 กับ 4 นอกจากนี้ยังพบว่ามักมีสัมผัสระหว่างพยางค์ที่ 2 กับ 3 อีกด้วย

นอกจากนี้ Hass พบว่า พยางค์ที่ 2 กับ 3 มักไม่มีความหมายและหน้าที่ทางไวยากรณ์ เป็นเพียงการเติมเพื่อจังหวะเท่านั้น แต่หากพยางค์ที่ 2 และ 4 มีความหมายประจำชัดเจน ก็อาจเป็นคำที่มีความหมายไม่สัมพันธ์กับคำเดิมเพียงแต่เติมเข้ามาเพื่อจังหวะ และหากคำที่เติมเข้ามา มีความสัมพันธ์ทางความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกับคำเดิมก็ยังเป็นไปเพื่อให้ได้จังหวะ

Hass ให้อตัวอย่างของสำนวนแสดงความรู้สึกพร้อมทั้งอธิบายโดยย่อไว้ทั้งหมด 11 สำนวน ดังนี้

1. หยิบเล็กหยิบน้อย อธิบายว่า มีการซ้ำ "หยิบ" โดยแทรกเข้ากลาง "เล็กน้อย"
2. รวบหัวรวบหาง อธิบายว่า มาจาก "รวบ" "หัว" และ "หาง"
3. ร้อนนอกร้อนใจ อธิบายว่า มีคำเดิม คือ "ร้อนใจ" ส่วน "นอก" มักเกิดร่วมกับ "ใจ" แต่ "ร้อนนอก" ไม่สามารถเกิดลำพังได้
4. เตือดเนื้อร้อนใจ อธิบายว่า มีคำเดิมเป็น "เตือดร้อน" กับ "ร้อนใจ" ส่วน "เนื้อ" เติมเข้ามาเพื่อสร้างสมดุลและมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับ "ใจ"
5. ลืมหลืมตา อธิบายว่า มีคำเดิมเป็น "ลืมตา" ส่วน "หู" มักเกิดคู่กับ "ตา" ด้วยความหมายที่เกี่ยวข้องกันจึงถูกดึงเข้ามาให้เกิดร่วม
6. หูป่าตาเถื่อน อธิบายว่า "หูตา" เป็นคำคู่ เช่นเดียวกับ "ป่าเถื่อน" สำนวนแสดงความรู้สึกนี้ประสานกันด้วยสัมผัสของ "ป่า" กับ "ตา"

7. หุงหาอาหาร อธิบายว่า มีคำเดิมคือ “หุง” “หา” และ “อาหาร” โดย “หา” มีจังหวะสัมผัสกับส่วนแรกของคำว่า “อาหาร”

8. เก็บหอมรอมริบ อธิบายว่า “หอม” กับ “ริบ” ไม่มีความหมายในภาษา เป็นไปเพื่อสัมผัสโดยเฉพาะ

9. ผู้หลักผู้ใหญ่ อธิบายว่า มีคำเดิมคือ “ผู้ใหญ่” แล้วเกิดการซ้ำคำว่า “ผู้” และเพิ่มคำว่า “หลัก” ซึ่งไม่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำเดิม

10. น้ำหูน้ำตา อธิบายว่า มีคำเดิม คือ “น้ำตา” แล้วเกิดการซ้ำคำว่า “น้ำ” ส่วน “หู” เป็นคำคู่ของ “ตา”

11. หมูเห็ดเปิดไก่ อธิบายว่า มีการแทรก “เห็ด” เพื่อให้สัมผัสกับ “เปิด”

บรรจบ พันธุมธา (2514) ศึกษาคำซ้ำในภาษาไทยเฉพาะที่มีหน่วยซ้ำ เหมือนกับคำเดิม ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะคำสี่พยางค์ โดยพิจารณาชนิดหรือหมวดคำของคำที่ นำมาซ้ำและความหมายของคำซ้ำ ทำให้ได้ชนิดของคำซ้ำ 5 ลักษณะคือ

1. คำซ้ำที่เกิดจากคำนาม จะแสดงความหมายพหูพจน์ ตัวอย่างเช่น “หนุ่ม ๆ สาว ๆ”

2. คำซ้ำที่เกิดจากคำขยายนามหรือสรรพนาม จะแสดงความหมายไม่เฉพาะเจาะจง เช่น “เรา ๆ ท่าน ๆ”

3. คำซ้ำที่เกิดจากคำนามหรือคำบอกจำนวนนับ จะแสดงความหมายแยกเป็นส่วน ๆ และบอกว่ามีจำนวนพหูพจน์ เช่น “กิโล ๆ”

4. คำซ้ำที่บอกบุพบท หรือคำขยายกริยา จะแสดงความหมายเพื่อบอกการเน้น ในประโยคคำสั่ง เช่น “เร็ว ๆ” ในประโยค “เดินเร็ว ๆ”

5. คำซ้ำที่เกิดจากคำกริยาหรือคำนาม จะแสดงความหมายไม่เนื่องกับความหมายเดิม และใช้เป็นคำขยาย เช่น “พื้ ๆ” ในประโยค “ฉันกินอาหารพื้ ๆ” (อาหารธรรมดา ๆ)

พ.นวรรณ (2520) ศึกษาเรื่องการใช้คำ ได้กล่าวถึงคำซ้ำและคำซ้อนที่เป็น คำสี่พยางค์ในภาษาไทย โดยอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดคำสี่พยางค์ว่า เป็นผลจากการ สร้างคำใหม่ ทำให้ได้ความหมายใหม่ และกำหนดความหมายเดิมให้ชัดเจนขึ้น

พ.นวรรณ ศึกษาคำซ้ำที่มีสี่พยางค์แล้วใช้เกณฑ์ทางรูปคำ ความหมาย และเสียงแบ่งประเภทย่อยได้ดังนี้

1. คำซ้ำสี่พยางค์ แบ่งตามตำแหน่งรูปคำที่เกิดซ้ำออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ คือ

1.1 คำซ้ำพยางค์ที่หนึ่งกับพยางค์ที่สาม หรือซ้ำข้ามพยางค์ พบมากใน ภาษา ส่วนมากเดิมเป็นคำประสมสองพยางค์ พยางค์ที่เดิมพยางค์หนึ่งซ้ำกับพยางค์ต้นของ คำเดิม อีกพยางค์หนึ่งเป็นคำที่มักใช้คู่กันกับพยางค์ท้ายของคำที่นำมาประกอบกัน แบ่ง ออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1.1.1 คำประสม 2 พยางค์ กับ คำเดิม 2 พยางค์ เช่น ลอยหน้าลอย ดา (ลอยหน้า เป็นคำประสม)

1.1.2 คำซ้ำ 2 พยางค์ กับ คำซ้อน 2 พยางค์ เช่น กินข้าวกินปลา (ข้าวปลา เป็นคำซ้อน)

1.2 คำซ้ำพยางค์ที่หนึ่งกับสองและพยางค์ที่สามกับสี่ เช่น ไปๆ หยุดๆ

2. คำซ้ำสี่พยางค์ แบ่งตามความหมายได้ 3 ลักษณะ

2.1 ความหมายสำคัญอยู่ที่ 2 พยางค์ท้าย เช่น อดหลับอดนอน

2.2 ความหมายสำคัญอยู่ที่ 2 พยางค์ต้น เช่น ไม่พูดไม่จา

2.3 ความหมายร่วมกัน เช่น หัวฟัดหัวเหวี่ยง

สังเกตได้ว่างานวิจัยของ บรรจบ พันธุเมธา และ พ.นวรรณ ในส่วนที่เป็น การศึกษาการซ้ำมุ่งอธิบายเฉพาะลักษณะหรือรูปแบบของการซ้ำ นอกจากนี้ยังพบการ ศึกษาการซ้ำโดยมุ่งอธิบายทั้งกระบวนการซ้ำและความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการซ้ำ กับความหมาย (ดู ฟู เจริญ โหย่ว, 2525 และ เหม็ง เหวินเปียว, 2529) ซึ่งข้อสังเกตใน ประเด็นนี้สอดคล้องกับที่สจูดจิตต์ วิชชุโรจน์ (2533) ได้กล่าวไว้

ในการศึกษาเรื่องการใช้คำของพ.นวรรณ (2520) ยังได้กล่าวถึงคำซ้อนที่มี สี่พยางค์ไว้ด้วย โดยอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดคำซ้อนสี่พยางค์ว่า เป็นผลจากการสร้าง คำขึ้นใหม่ ทำให้ได้ความหมายใหม่ และกำหนดความหมายเดิมให้ชัดเจนขึ้น และได้ใช้ เกณฑ์ทางรูปคำ ความหมาย และเสียง แบ่งประเภทคำซ้อนสี่พยางค์ ออกเป็น คำซ้อน สัมผัสกลาง คำซ้อนตรงข้าม และ คำซ้อนชื้ออวัยวะ ดังนี้

1. คำซ้อนสัมผัสกลาง : ใช้เกณฑ์ทางรูปคำแบ่งประเภทของคำซ้อนสี่ พยางค์สัมผัสกลางออกเป็น 6 ประเภท คือ

1.1 คำซ้อนชนิดสองพยางค์สองคู่ เช่น เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า

- ปราศรัย
- 1.1.1 คำช้อนที่ต่างประเทศอยู่หน้าคำไทยอยู่หลัง เช่น อัจฉนาร้อน
- 1.1.2 คำช้อนที่คำไทยอยู่หน้าคำต่างประเทศอยู่หลัง เช่น พุดจา
- โยนตัว
- 1.2 คำประสมสองคู่ เช่น แม่น้ำลำคลอง, ข้าวแดงแกงร้อน
- 1.3 คู่หน้าเป็นคำช้อน คู่หลังเป็นคำประสม เช่น ผีसानางไม้, ห้อยโหนด
- 1.4 คำพยางค์เดียวมีความหมายคล้ายคลึงกัน 4 คำ ใช้เกณฑ์ทางความหมายแบ่งประเภทย่อยเป็น
- 1.4.1 คำพยางค์เดียว 4 คำ มีความหมายเหมือนหรือคล้ายกัน เช่น หมูเห็ดเปิดไก่
- 1.4.2 คำพยางค์เดียว 4 คำ มีความหมายเป็นคู่กัน เช่น ล้มหมอนนอนเสื่อ
- 1.5 คำที่มีการแทรกคำหรือเติมคำ
- 1.5.1 แทรกคำตรงกลางให้คล้อง เช่น ผลไม้ แทรกเป็น ผลหมากรากไม้
- 1.5.2 แทรกคำสำหรับสัมผัสคำหนึ่ง เช่น สัมสุกกลูไม้
- 1.5.3 ความหมายอยู่ที่พยางค์ต้น 2 พยางค์ เช่น ดอนรับขับสู้
- 1.5.4 คำเติมไม่มีความหมายหรือสูญเสียความหมายไปแล้ว เช่น อิ่มหมีพื้มัน
- 1.6 คำที่ช้อนแล้วความหมายเปลี่ยนไป เช่น หมูเห็ดเปิดไก่ มีความหมายถึงอาหารดีๆ ทั้งหลาย ไม่จำกัดเฉพาะอาหาร 4 อย่างนี้เท่านั้น
- จะเห็นได้ว่า คำช้อนสัมผัสกลางดังกล่าวมักเป็นการช้อนเพื่อเสียงมากกว่าความหมาย
2. คำช้อนตรงข้าม
- 2.1 เกณฑ์ทางรูปคำ
- 2.1.1 ช้อนคำตรงข้ามสองคู่ เช่น ผิดชอบชั่วดี
- 2.1.2 ช้อนคำตรงข้ามกับคำที่ซ้ำกัน เช่น ร่วมทุกข์ร่วมสุข
- 2.1.3 คำช้อนซ้ำคำตรงข้าม เช่น หลับๆ ตื่นๆ
- 2.1.4 คำช้อนตรงข้ามที่เติมคำว่า ไม่ เช่น ไม่ขาดไม่เกิน, ไม่อ้วนไม่ผอม
- 2.2 เกณฑ์ทางความหมาย
- 2.2.1 ความหมายเท่ากันทั้งสองคำ เช่น เดินไปเดินมา

2.2.2 ความหมายเด่นที่คำใดคำหนึ่ง เช่น พุดผิดพุดถูก

2.2.3 ความหมายเปลี่ยนไป (สำนวน) เช่น ผ่อนสั้นผ่อนยาว

3. คำซ้อนชื่ออวัยวะ

ชื่ออวัยวะที่เอามาซ้อนกันเป็นคำสี่พยางค์นี้มักมีเสียงและความหมายไปกันได้ ในลักษณะที่มีเสียงสระอยู่ในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน และเป็นชื่ออวัยวะที่อยู่ใกล้เคียงกันเช่น นัยน์หู นัยน์ตา

นอกจากนี้ยังแบ่งประเภทของคำซ้อนสี่พยางค์โดยใช้เกณฑ์ทางรูปคำและเสียง ดังนี้

3.1 เกณฑ์ทางรูปคำ

3.1.1 คำซ้อนทั้งสองคู่ เช่น หน้าอกหน้าใจ

3.1.2 คำซ้อนกับคำประสม

3.2 เกณฑ์ทางเสียง

3.2.1 คำซ้ำกันคู่หนึ่ง เช่น งอมืองอเท้า

1). ความหมายเด่นอยู่ที่คู่หลัง เช่น ดกอกตกใจ

2). ความหมายเด่นอยู่ที่คู่หน้า เช่น หน้าอกหน้าใจ

3). ความหมายเด่นทั้งคู่หน้าคู่หลัง เช่น รวบหัวรวบหาง

3.2.2 มีสัมผัสกลาง

1). ความหมายเด่นอยู่ที่คู่หน้า เช่น เหงื่อไหลไคลย้อย

2). ความหมายเด่นอยู่ที่ทั้งคู่หน้าคู่หลัง เช่น ผัดหน้าทาปาก

3). ความหมายเป็นเชิงอุปมาเปรียบเทียบ เช่น หูดับดับไหม้

3.2.3 ไม่ซ้ำและไม่สัมผัส : มักประกอบด้วยคำประสมที่มีคำเรียกชื่ออวัยวะเป็นตัวตั้งเพื่อประโยชน์ทางความหมายมากกว่าเสียง เช่น หน้าเนื้อใจเสือ, ปากอย่างใจอย่าง

นววรรณ พันธุมเมธา (2527) เขียนบทความ “เรื่องของคำสี่พยางค์” โดยกล่าวว่าคำสี่พยางค์เป็นผลมาจากการซ้อนคำ ได้แยกประเภทของคำสี่พยางค์ตามลักษณะที่ปรากฏออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. คำสี่พยางค์ซ้ำเสียงในพยางค์ที่ 1 กับ 2 และ พยางค์ที่ 3 กับ 4 เช่น ลุกๆ หลานๆ

2. คำสี่พยางค์ซ้ำเสียงสลับ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 ซ้ำเสียงพยางค์ที่ 1 กับ 3 เช่น ทำท่าทำทาง กำชับกำชา

- 2.2 คำซ้ำเสียงพยางค์ที่ 2 กับ 4 เช่น ไหลมาเทมา นั่งกินนอนกิน
3. คำสี่พยางค์สัมผัสกลางคำ คือมีสัมผัสในพยางค์ที่ 2 กับ 3 เช่น หน้าดำ
คร่ำเคียด
4. คำสี่พยางค์ไม่ซ้ำและไม่สัมผัส คือ ไม่มีพยางค์ซ้ำหรือสัมผัสกัน เช่น ถูก
เนื้อต้องตัว

นอกจากนี้ยังได้แยกประเภทของคำสี่พยางค์ตามความหมาย ออกเป็น 3
ประเภท คือ

1. คำสี่พยางค์ที่ส่วนประกอบไม่มีความหมายหรืออาจจะสูญเสียความหมายไป
แล้ว เช่น กะฉับกะเฉง กุสีกุจ

2. คำสี่พยางค์ที่ส่วนประกอบแต่ละส่วนมีความหมาย และได้จำแนก
ประเภทตามส่วนประกอบของคำออกเป็น 7 ประเภทคือ

2.1 ส่วนประกอบเป็นคำมูล พบ 3 ลักษณะคือ

2.1.1 คำมูลพยางค์เดียวซ้อนกัน 4 คำ เช่น กินดื้อยุดี หมูเห็ดเปิดไก่

2.1.2 คำมูลสองพยางค์ซ้อนกัน 2 คำ เช่น ลือชาปรากฏ ฉงนสนเท่ห์

2.1.3 คำมูลสองพยางค์ 1 คำ ซ้อนกับคำมูลพยางค์เดียว 2 คำ เช่น

อิจฉาดาร้อน

2.2 ส่วนประกอบเป็นคำประสม ได้แก่ คำประสม 2 คำซ้อนกัน เช่น น้ำ

ร้อนน้ำชา

2.3 ส่วนประกอบเป็นคำประสมกับคำมูล

2.3.1 คำประสม 1 คำ ซ้อนกับคำมูลพยางค์เดียว 2 คำ เช่น อาบน้ำ

อาบท่า

2.3.2 คำประสม 1 คำ ซ้อนกับคำมูล 2 พยางค์ 1 คำ เช่น ขึ้นชื่อลือ

ชา

2.4 ส่วนประกอบเป็นคำซ้อน

2.4.1 คำซ้อน 1 คำซ้ำเสียงเป็นคำสี่พยางค์ เช่น ลูกๆ หลานๆ ชื้อๆ

ขายๆ

2.4.2 คำซ้อน 2 คำ ซ้อนกัน เช่น แคล้วคล่องว่องไว

2.4.3 คำซ้อน 2 คำ ซ้อนสลับคู่ เช่น กุ๋นนี้ยืมสิน

2.5 ส่วนประกอบเป็นคำซ้อนกับคำมูล

2.5.1 คำซ้อน 1 คำ ซ้อนกับคำมูล 2 พยางค์ 1 คำ เช่น ถนนหนทาง

2.5.2 คำซ้อน 1 คำซ้อนกับคำมูลพยางค์เดียว 2 คำ เช่น อดอยาก
ปากแห้ง

2.6 ส่วนประกอบเป็นคำซ้อนกับคำประสม ได้แก่ ผีสาวนางไม้ ชุบผอม
ตรอมใจ

2.7 ส่วนประกอบเป็นคำคู่ โดยคำคู่ 1 คำ ซ้ำเสียงเป็นคำสี่พยางค์ ได้แก่
ออดๆ แอดๆ

3. คำสี่พยางค์ที่ส่วนประกอบบางส่วนมีความหมาย

3.1 ส่วนประกอบที่มีความหมายอาจเป็นคำมูล

3.1.1 คำที่มีส่วนประกอบมีความหมายเป็นคำมูลพยางค์เดียว เช่น
สะอิดสะเอียน

3.1.2 คำที่มีส่วนประกอบมีความหมายเป็นคำมูลสองพยางค์ เช่น
ประกวดประชัน

3.1.3 คำที่มีส่วนประกอบมีความหมายเป็นคำมูลสองพยางค์กับคำ
มูลหนึ่งพยางค์ เช่น กระแอมกระไอ

3.2 ส่วนประกอบที่มีความหมายเป็นคำซ้อน เช่น กะด่ากะด่าง ดูปัดดูเป้

3.3 ส่วนประกอบที่มีความหมายเป็นคำคู่ เช่น กระจงองแง พระรุงพะรัง

นอกจากนี้วรรณ พันธุเมธา ยังได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการสร้างคำให้เป็นคำ
สี่พยางค์โดยการพูดซ้อนคำว่า เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาในภาษา โดยนำคำสองพยางค์มาซ้ำคำ
ต้นแล้วเติมคำที่ปกติมักซ้อนกับคำท้าย และกล่าวอีกว่า ถ้าไม่มีคำปกติใช้ซ้อนกันกับคำที่
ต้องการเติม ก็อาจเปลี่ยนเสียงสระของคำที่ต้องการเติมเป็นสระเออะ, สระเออ, สระแอะ
หรือ สระแเอ แล้วเติมท้ายคำที่ต้องการเติม ตัวอย่างเช่น

อดนอน   เติมเป็น   อดหลับอดนอน (นอน ปกติใช้
ซ้อนกับ หลับ)

เคยดู “   เคยดูเคยเดอ (ดู เปลี่ยนสระเป็น เดอ)

วรรณให้ข้อสังเกตว่า ลักษณะการซ้อนคำสี่พยางค์มิได้มีอยู่แต่ในระดับ
คำเท่านั้น ในวลีหรือในประโยคก็นิยมเรียงคำให้เป็นสี่พยางค์ด้วย คำสี่พยางค์ในภาษาไทย
จึงเป็นเพียงลักษณะหนึ่งที่สะท้อนความนิยมในการพูดซ้อนคำสี่พยางค์ของคนไทย นอก
จากนี้ในส่วนประกอบที่ไม่รู้ความหมายถ้ามีการศึกษาค้นคว้าก็จะรู้ความหมายของพยางค์ที่
ดูเหมือนไม่มีความหมายนั้นได้

ภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาอื่น

กาญจนา นาคสกุล (2515) เสนอการสร้างคำที่เรียกว่า การเสริมสร้อย (elaborations) ในบทความเรื่อง “แบบเสริมสร้อยในภาษาไทยและภาษาเขมร” โดยกล่าวว่า การเสริมสร้อย คือ การเสริมแต่งขยายคำ วลี หรือประโยค ด้วยการเติมคำ วลี หรือประโยค ที่มีรูป (form) เท่ากับส่วนเดิม (base) และมีความหมายเหมือน คล้ายคลึง สันนิษฐาน หรือ ตรงกันข้ามกับส่วนเดิม”

กาญจนา นาคสกุล ได้อธิบายต่อไปว่าคำที่ได้จากการเสริมสร้อย มีลักษณะเป็นคำคู่ คือ มีสองส่วนที่นำมาเข้าคู่กันเพราะความสัมพันธ์ทางความหมายหรือเสียง หรือ ทั้งสองอย่าง และได้กำหนดเรียกผลที่เกิดจากการขยายคำคู่เหล่านี้ออกเป็น 4 จังหวะว่า คำขยายคู่ โดยกำหนดรูปแบบของคำขยายคู่¹ ออกเป็น 5 แบบ คือ

รูปแบบที่ 1. คำที่มีส่วนเดิมเป็นคำสองพยางค์หรือคำประสม รวมกับคำเสริมสร้อยที่มีความสัมพันธ์กับส่วนหนึ่งของส่วนเดิม เช่น “น้ำหูน้ำตา” ซึ่งเกิดจากคำประสม “น้ำตา” รวมกับคำเสริมสร้อย “น้ำหู” เนื่องจากคำว่า “หู” มักเกิดเป็นคำคู่กับคำว่า “ตา” เป็น “หูตา”

รูปแบบที่ 2. คำที่มีส่วนเดิมเป็นคำ 2 คำที่มีความสัมพันธ์กันทางไวยากรณ์ รวมกับ คำเสริมสร้อยที่มีความสัมพันธ์กับส่วนของส่วนเดิม เช่น “เป็นเรื่องเป็นราว” เกิดจาก ส่วนเดิมคือ “เป็นเรื่อง” ซึ่งเป็นคำสองคำที่มีความสัมพันธ์กันทางไวยากรณ์ (กริยา+กรรม) รวมกับคำเสริมสร้อย “เป็นราว” ซึ่ง “เป็น” มาจากการซ้ำส่วนหนึ่งของส่วนเดิม ส่วน “ราว” มักเกิดเป็นคำคู่กับคำว่า “เรื่อง” เป็น “เรื่องราว”

รูปแบบที่ 3. คำที่เกิดจากส่วนเดิมเป็นคำคู่ หรือพยางค์ที่เกิดจากการกำหนดให้รับจังหวะ 1 จังหวะ รวมกับคำเดิมทั่วไปอีก 2 คำ เช่น ออกใหม่ไส้ขม เกิดจาก “ออกใหม่” ซึ่งเป็นคำที่ถูกกำหนดให้รับจังหวะ รวมกับคำเดิม “ไส้” และ “ขม”

รูปแบบที่ 4. คำที่เกิดจากคำพยางค์เดียว รวมกับคำไร้ความหมาย และคำคู่ที่ถูกกำหนดให้รับจังหวะ เช่น สีสนัวรรณะ หรือคำที่เกิดจากคำพยางค์เดียว 3 คำกับคำไร้ความหมายอีก 1 คำ โดยมีส่วนเดิมเป็นคำพยางค์เดียว 2 คำ เช่น “ข้าวของทองหยอง” เกิดจาก คำพยางค์เดียว “ข้าว” “ของ” และ “ทอง” รวมกับคำไร้ความหมาย “หยอง” โดยมี “ข้าวของ” เป็นส่วนเดิม และ “ทองหยอง” เป็นคำเสริมสร้อย

¹ คำขยายคู่ คือคำเสริมสร้อยที่ขยายหรือเพิ่มจังหวะเป็น 4 (จากเดิม 2 หรือ 3) ด้วยวิธีการเสริมสร้อยแบบใดแบบหนึ่ง

รูปแบบที่ 5. คำที่มีส่วนประกอบเป็นคำเสริมสร้อยที่ไม่มีมีความหมาย 2 คำ รวมกับส่วนเดิมที่เป็นคำพยางค์เดียว 2 คำ หรือ คำสองพยางค์ 1 คำ เช่น “อาหงอาหาร” เกิดจากส่วนเดิมคือ “อาหาร” รวมกับ “อาหง” ซึ่งเป็นคำเสริมสร้อยไร้ความหมาย

ฟู เจิง โหย่ว (2525) ศึกษาคำซ้ำในภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษาไทย ได้แบ่งคำซ้ำออกเป็น 2 ลักษณะ คือ คำซ้ำประเภทอิสระ² และ คำซ้ำประเภทไม่อิสระ³ โดยมีรูปแบบของคำซ้ำประเภทอิสระทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนอย่างละ 2 รูปแบบ เป็นคำสี่พยางค์

รูปแบบการซ้ำ	ตัวอย่างคำ	ลักษณะการซ้ำ
<u>ตัวอย่างภาษาจีน</u>		
แบบ AABB	zǐsun “ลูกและหลาน”	ซ้ำคำเดิมพยางค์เดียวและนำมาซ้อนคำ
	zǐzǐsūnsūn “ลูกๆ หลานๆ”	
แบบ ABAB	shínme “อะไร”	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ 2 พยางค์
	shínme shínme “อะไร”	
<u>ตัวอย่างภาษาไทย</u>		
แบบ AABB	งู, ปลา	ซ้ำคำเดิมพยางค์เดียว 2 คำแล้วนำมาซ้อน
	“งูๆ ปลาๆ”	
แบบ ABAB	อาทิตย์	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ 2 พยางค์
	“อาทิตย์ๆ”	
<u>ภาษาจ้วงเต๋อเป่า</u>		

² คำซ้ำประเภทอิสระ หมายถึง เมื่อซ้ำแล้วเป็นคำที่ใช้ตามลำพังได้

³ คำซ้ำประเภทไม่อิสระ หมายถึง เมื่อซ้ำแล้วเป็นคำที่ใช้ตามลำพังไม่ได้

ภาษาจ้วงเตอเป่า

เหมิ่ง เหวินเปี้ยว (2529) ศึกษาคำซ้ำในภาษาจ้วงเตอเป่า ได้แบ่งคำซ้ำทั้งหมดในภาษาออกเป็น 2 ชนิดคือ คำซ้ำที่มีหน่วยหลักและคำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลัก และได้ศึกษาลักษณะการซ้ำแบบต่างๆ พบว่าในคำซ้ำที่มีหน่วยหลักมีลักษณะการซ้ำทั้งสิ้น 3 แบบ และ 2 ใน 3 ของลักษณะดังกล่าวมีรูปแบบเป็นคำสี่พยางค์ นั่นคือ

1. คำซ้ำที่มีสี่พยางค์ เป็นหน่วยหลักและหน่วยซ้ำอย่างละ 2 พยางค์ ซึ่งเป็นการซ้ำทุกส่วนแบบ ABAB ลักษณะการซ้ำแบบนี้จะเกิดกับหน่วยหลักที่เป็นคำใน 3 หมวดคำ คือ คำกริยา คำสรรพนาม และคำคุณศัพท์ ดังนี้

1.1 หน่วยหลักเป็นคำกริยาเมื่อซ้ำแล้วหมายถึง “การกระทำอย่างต่อเนื่อง”

เช่น njaw5 kap6	njaw5 kap6 njaw5 kap6
“กัด”	“กัดเอากัด”

1.2 หน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมายว่า “ทุก”

เช่น ka3 ɲaj3	ka3 ɲaj3 ka3 ɲaj3
“อะไร”	“อะไรทุกอย่าง”

1.3 หน่วยหลักเป็นคำคุณศัพท์ เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมายว่า “ค่อนข้าง”หรือ“เกือบจะ”

เช่น den2 loŋ2	den2 loŋ2 den2 loŋ2
“แดง”	“เกือบจะแดงสด”

2. คำซ้ำที่มีสี่พยางค์ เป็นหน่วยหลักและหน่วยซ้ำอย่างละ 2 พยางค์ การซ้ำจะซ้ำที่ละหน่วยหลัก เป็นแบบ AABB ซึ่งหน่วยซ้ำจะเหมือนกับหน่วยหลักทุกส่วน เกิดในหมวดคำที่เป็นคำนามหรือคำกริยา

เช่น laj3 na2	laj3 laj3 na2 na2
---------------	-------------------

“ไร่นา”

“ไร่จ๋ นางจ๋”

ภาษาเวียดนาม

Nguyen Dang Liem (1969) ศึกษาสำนวนแสดงความรู้สึกลีลา (four syllable idiomatic expressions) ในภาษาเวียดนาม โดยอธิบายสาเหตุของการเกิดสำนวนในลักษณะนี้ว่า เป็นเพราะเวียดนามได้รับอิทธิพลด้านประเพณีนิยมโครงสร้างสมมาตร (symmetric structure) จากจีน ทำให้รูปแบบสถาปัตยกรรม วัฒนธรรมประเพณี ตลอดจนภาษามีโครงสร้างที่สมมาตรกันไปด้วย ดังนั้นจึงมีประโยคคู่หรือมีคำคู่ตรงข้ามที่ใช้ในบทสนทนาทั่วไปหรือในการเขียนอย่างมากมาย Nguyen Dang Liem คาดว่ามีสำนวนแสดงความรู้สึกลีลาในภาษาเวียดนามไม่น้อยกว่า 3,000 สำนวน และได้เลือกสำนวนที่ชาวเวียดนามรู้จักกันเป็นอย่างดีมาวิเคราะห์ 825 สำนวน

Nguyen Dang Liem กล่าวว่า สำนวนแสดงความรู้สึกลีลาในภาษาเวียดนามมีความสัมพันธ์กันตามลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ ลักษณะสมมาตรที่ได้กล่าวมาของความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพยางค์ที่ 1 กับ 2 และ 3 กับ 4 มีลักษณะเช่นเดียวกัน นั่นคือ พยางค์ที่ 1 และ 3 เป็นคำในหมวดคำเดียวกัน ในขณะที่พยางค์ที่ 2 กับ 4 เป็นคำในหมวดคำเดียวกันเช่นกัน ทำให้ความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างพยางค์ที่ 1 กับ 2 เหมือนกันความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของพยางค์ที่ 3 กับ 4 ดังนั้นในการจำแนกประเภทตามโครงสร้างภายในของสำนวนแสดงความรู้สึกลีลา จึงแสดงเฉพาะความสัมพันธ์ของพยางค์ที่ 1 และ 2 เท่านั้น และได้จำแนกสำนวนแสดงความรู้สึกลีลาในภาษาเวียดนามตามความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ออกเป็น 17 กลุ่ม (ดังตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 โครงสร้างภายในของสำนวนแสดงความรู้สึกสี่พยางค์

กลุ่มที่	ความสัมพันธ์ระหว่างพยางค์ที่ 1 และ 2
1.	ภาคแสดง (สกรรมกริยา) + กรรมตรง (นาม)
2.	ส่วนหลัก (นาม) + ส่วนขยาย (คุณศัพท์)
3.	ส่วนหลัก (นาม) + ส่วนขยาย (กริยา)
4.	ประธาน (นาม) + ภาคแสดง (กริยา)
5.	คำชี้เฉพาะ (คำบอกจำนวน) + ส่วนหลัก (นาม)
6.	ภาคแสดง (กริยา) + Manner Complement (คุณศัพท์)
7.	ส่วนขยาย (คุณศัพท์) + ส่วนหลัก (นาม)
8.	ส่วนหลัก (คุณศัพท์) + ส่วนขยาย (นามหรือกริยา)
9.	ภาคแสดง (สกรรมกริยา) + กรรมตรง (Nominalized Adjective)
10.	ภาคแสดง (กริยา) + Manner Complement (กริยา)
11.	ภาคแสดง (กริยา) + Manner Complement (นาม)
12.	ส่วนหลัก (นาม) + ส่วนขยาย (กริยา)
13.	Relator (คำบอกเวลา) + ส่วนหลัก (นาม)
14.	คำชี้เฉพาะ (คำบอกจำนวน) + ส่วนหลัก (กริยา)
15.	ภาคแสดง (กริยา) + Manner Complement (กริยาวิเศษณ์)
16.	ภาคแสดง (กริยา) + Location Complement (กริยาวิเศษณ์)
17.	ส่วนหลัก (นาม) + ส่วนขยาย (คำนำหน้านามไม่เฉพาะเจาะจง)

3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างคำสี่พยางค์ในภาษากลุ่มไทเหนือ

สำหรับการสร้างคำสี่พยางค์ในกลุ่มภาษาไทเหนือ ผู้วิจัยได้ศึกษางานของ บรรจบ พันธุเมธา (2528) ลินดา (Young, 1985) และ วู (Wu Lingyun, 1990) ดังนี้

บรรจบ พันธุเมธา (2528) เขียนบทความเรื่องภาษาไตเหนือ โดยศึกษาภาษาไทเหนือที่มีผู้พูดบริเวณเขตปกครองตนเองไตคอง-จิงโพ มณฑลยูนนาน โดยแบ่งประเภทของคำสี่พยางค์ไว้ในลักษณะของคำซ้อน 4 คำออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ซ่อนแล้วความหมายต่างไป
2. ความหมายคงเดิมแต่หนักแน่นขึ้น
3. ความหมายคงเดิม-ซ่อนเพื่อให้ฟังดีขึ้น

นอกจากนี้ยังใช้รูปคำและความหมายแบ่งประเภทของคำซ่อน 4 คำ ออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. คำประสม

1.1 ความหมายอยู่ที่คู่หน้า เช่น ตีไก่ตียาว “ที่ไกลที่ยาว, ที่ห่างไกล”
 1.2 ความหมายอยู่ที่คำซ่อนคู่หลัง เช่น เจอ-อหด เจอ-อหวน “ใจห้าวหาญ”

1.3 ความหมายอยู่ที่ทั้ง 2 คู่ เช่น เสงกองแสงม้อง “เสียงกลองเสียงฆ้อง”

2. สัมผัสตรงคู่กลาง เช่น ล่าเสอ-อเจอ-อกี “หน้าใสใจคลี, เบิกบานใจ”

3. แยกสลับคู่กัน เช่น หยู่ลีกินหวาน “อยู่ดีกินอร่อย”

4. คำซ้ำ 2 คู่ เช่น วันวันคั่นคั่น “วันๆ คีนๆ, หลายวัน”

หลายวัน”

Linda (1985) ศึกษาภาษาไทยมาว และเรียกคำกลุ่มหนึ่งว่า สำนวนแสดงความรู้สึก (elaborate expressions) โดยจัดคำดังกล่าวอยู่ในประเภทของกระบวนการประสม(compounding) และได้ให้ตัวอย่างสำนวนแสดงความรู้สึกไว้ 4 ตัวอย่างคือ

sǎn lik sǎn laai “to educate”

pen sǒp pen kwáam “to quarre”

khin yāi mai sǔŋ “to progress”

tsai ?in khin pin “to depen upon”

Linda ไม่ได้อธิบายถึงกระบวนการสร้างคำ หรือลักษณะของคำกลุ่มนี้แต่อย่างใด เพียงแต่กล่าวว่า คำดังกล่าวมีลักษณะคล้ายคลึงกับลักษณะของการผสมในภาษาไทยลักษณะหนึ่ง และเสนอให้ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากงานของ Hass (1963)

วู ลิงยุน (Wu Lingyun, 1990) ศึกษาหน่วยสร้างสี่พยางค์ (four syllable constructions) ในภาษาไทยได้คง และกล่าวว่าหน่วยสร้างดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะทางภาษา หน่วยสร้างดังกล่าวมีผู้เรียกต่างกันว่า "วลีเฉพาะ" (the fixed phrase) หรือ สำนวน (a kind of idioms) หน่วยสร้างสี่พยางค์นี้ประสมกันขึ้นด้วยความสัมพันธ์ทางทวิภาค เช่น ประธาน+ภาคแสดง, กริยา+กรรม, กริยา+ส่วนเติมเต็ม

อย่างไรก็ตาม วู ลิงยุนเห็นว่า หัวใจสำคัญของการศึกษาหน่วยสร้างสี่พยางค์ น่าจะอยู่ที่ความสัมพันธ์ทางสัทศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่สองและพยางค์ที่สามของหน่วยสร้างสี่พยางค์ที่มีสัมผัสกลางเป็นสำคัญ และเสนอว่ารูปแบบการปรากฏของวรรณยุกต์ในพยางค์ที่สองและสามของหน่วยสร้างสี่พยางค์ที่สัมพันธ์กันทั้ง 21 ลักษณะ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้คงที่พัฒนามาจากกล่องวรรณยุกต์ จนกลายเป็นวรรณยุกต์ 6 เสียงในภาษาไทยได้คงปัจจุบัน ซึ่งจัดเป็น 3 กลุ่ม ได้ดังนี้

1. กลุ่ม A แบ่งออกเป็น A1 (24) ต่ำ-ขึ้น
A2 (53) สูงยาว-ตก
2. กลุ่ม B แบ่งออกเป็น B1 (11) ต่ำระดับ
B2 (33) กลางระดับ
3. กลุ่ม C แบ่งออกเป็น C1 (31) ต่ำ-ตก
C2 (43) สูงสั้น-ตก

วู ลิงยุน เสนอประเภทของหน่วยสร้างสี่พยางค์โดยแยกประเภทตามโครงสร้างความสัมพันธ์ของเสียงวรรณยุกต์ระหว่างพยางค์ที่สองและพยางค์ที่สาม ในหน่วยสร้างสี่พยางค์ทั้งหมดมี 21 ลักษณะแบ่งเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ

1.) ความสัมพันธ์ในกลุ่มวรรณยุกต์ที่แยกออกมาจากกลุ่มเดียวกัน แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่ม A

1. A1-A1 เช่น mut(24) moong(24) phoong (24) saa (53)
"โดดเดี่ยว"
2. A2-A2 เช่น siip(43) hooi(53) tooi (53) ngeen(33) "สืบทอด, รั้งมรดก"
3. A1-A2 เช่น phoom(43) seng(24) peng(53) paak(11) "พร้อมเพรียง"
4. A2-A1 เช่น kap(43) kin(53) xin(24) tsaii(33) "ลำบาก"

1.2 กลุ่ม B

1. B1-B1 เช่น xiin(31) maii(11) jaii(11) sung(24) "เจริญรุ่งเรือง"
2. B2-B2 เช่น lu(43) nau(33) tsau(33) moot(53) "เสื่อมถอย"
3. B1-B2 เช่น tso(33) koon(11)oon(33) pun(43) "ในอดีต"
4. B2-B1 เช่น hu(43) loong(33) poong(11) taang(53) "เข้าใจในเหตุผล"

1.3 กลุ่ม C

1. C1-C1 เช่น tsep(11) sai(31) mai(31) tsaii(33) "เศร้าใจ"
2. C2-C2 เช่น oom(11) loom(43) phoom(43) kan(33) "รวมเป็นหนึ่งเดียว"
3. C1-C2 เช่น sop(11) pin(31) lin(43) top(43) "พูดแตกตั้น"
4. C2-C1 เช่น ngo(53) maa(43) xaa(31) tsau(31) "ข้าทาสบริวาร"

2.) ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ในกลุ่ม A กับวรรณยุกต์ B 2 4 ลักษณะ

1. A1-B2 เช่น tsep(11) hoom(24) toom(33) lum(53) "รวบรวม"
2. B2-A1 เช่น taa(33) lu (33) hu(24) fang(53) "ตาดูหุง"
3. A2-B2 เช่น xun(24) taang(53) kaang (33) ta(33) "หนทาง"
4. B2-A2 เช่น kaang(33) tsaii (33) lai(53) xo(53) "ไนใจ"

3). โครงสร้างของหน่วยสร้างสี่พยางค์สัมผัสกลางที่มีพยางค์ที่สองและสามเป็นพยางค์ตาย

หน่วยสร้างสี่พยางค์ในกลุ่มนี้ มีชนิดของจังหวะที่เป็นพยางค์สั้น (short-breathing syllables) ในพยางค์ที่สองและสาม แสดงให้เห็นได้โดยใช้ วรรณยุกต์ D1 และ D2 แบ่งเป็น 5 ลักษณะ

"กัน"	A1-A1	เช่น	taai(33) lip(24) sip(24) ha(31)	"เป็นตายเท่า"
	B1-B1	เช่น	tsi(43) ook (11) mook (11) le (24)	"ซี้"
"จริง"	C2-C2	เช่น	xaam (53) tsiat(43) miat(43) maan(11)	"ความ"
"เสร็จ, จบ"	B1-C2	เช่น	jau (33) tsoot (11) hoot (43) paai (33)	
	C2-B1	เช่น	ja (53) hop(43) thop(11) tso(31)	"ประสบ"

ดู ลิงยูน ให้ข้อสรุปว่า รูปแบบการเกิดของวรรณยุกต์ในพยางค์ที่สองและสามของหน่วยสร้างสี่พยางค์ในภาษาไทยได้คง ซึ่งให้เห็นถึงพื้นฐานของจังหวะในการสร้างคำของภาษาตระกูลไท ซึ่งให้เหตุผลได้ว่าทำไมในรูปแบบข้างต้นคือ A1 และ A2 กับ A2 และ A1, B1 และ B2 กับ B2 และ B1, C1 และ C2 กับ C2 และ C1 จึงสามารถเกิดแทนที่กันได้

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้ศึกษามีความเห็นเรื่องคำสี่พยางค์ในทำนองเดียวกันคือ เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่ในภาษา แม้การกล่าวถึงคำสี่พยางค์จะมีความคล้ายคลึงกันก็ตาม แต่ก็มีความแตกต่างกันในข้อปลีกย่อยบางประการ เช่น ผู้วิจัยยังพบว่า ตัวอย่างคำสี่พยางค์คำเดียวกันอาจมีผู้ศึกษาเรียกชื่อต่างกันไป เช่น คำว่า "หมูเห็ดเป็ดไก่" นั้น นววรรณ พันธุเมธา (2527) ดัดสินให้เป็นคำซ้อนที่แต่ละส่วนมีความหมายหรืออีกนัยหนึ่งเป็นคำที่ประกอบด้วยคำมูลพยางค์เดี่ยวซ้อนกัน 4 คำและมีสัมผัสกลางคำขณะเดียวกันคำดังกล่าวนี้ กาญจนา นาคสกุล (2515) เรียกว่า คำเสริมสร้อยแบบเสริมประสม ด้วยเหตุที่ยังมีความแตกต่างกันในผลการวิจัย และด้วยเหตุที่ยังไม่มีผู้ใดศึกษาคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมา ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษากระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมาและจำแนกประเภทของคำสี่พยางค์ดังกล่าวให้ชัดเจนต่อไป